

2

<i>Oh Konijn</i>	1
<i>1 in het komen van de golven graag de handen</i>	3
A op de begraafplaats.....	4
b op de manier.....	8
D opgemerkt.....	12
D op gesloten wijze meegedeeld.....	18
E op de valreep voortgetrokken.....	21
F op gedreven paden gaande.....	24
G op gedane zaken nemen geen keer punt tocht.....	27
<i>2 in het gaan van de golven graag de handen</i>	32
A in het woud van wachten maar.....	33
B in het woud van vechten dan.....	36
c in een ruimte tussen beide voornoemde bosjes.....	37
d in een goed bewaarde schuilkelder schilderend echter.....	40
e in een keerpunt naar de stilte toe.....	44
f in het slot gebeurt niet veel meer.....	47
g in het zuchten van de wind het verlangen van de toehoorders.....	52
<i>3 in het golven van het komen graag het gaan</i>	55
a op een in- en uittrede van betekenis na, onduidelijkheid.....	56
<i>registeriets</i>	58

1 _____ **IN HET KOMEN VAN DE GOLVEN GRAAG DE HANDEN**

0. in een analyserend spreken richt men zich tot toeschouwers, openend.
1. een overheersende kleur is straatlantaarnoranje.
2. allen bewegen zich ongeschoeid verder.
3. personages:
 - a. verteller + luisteraar
 - b. jaak
 - c. obus
 - d. zus la la
 - e. spion
 - f. molenaar
 - g. passant

A OP DE BEGRAAFPLAATS

verteller + luisteraar
 broer jaak
 broer obus
 zus lala

op dé begraafplaats palaveren de drie koningskinderen over de toekomst. voor hen staat hét volk, achter hen een paleiselijk gedoe. ook al lijkt het zo niet, de meeste woorden richten ze hoe dan ook, in bezwerende toestanden praktiserend iets, tot de bevolking. in dit toespreken ligt hun eigen grijpen en hun eigen verwensen verborgen, uitstekend boven de oppervlakte als fantastisch lompe stenen. de verteller zit op zijn gemakje, driekwart verwijderd van het royale gebeuren, spreekt met de stem van schijnbare objectiviteit.

verteller: kinderen van koning konijn spreken het volk toe dicht zijn hun ogen als het verleden van het rijk open zijn hun monden als de toekomst van wat dra verdeeld zal worden. stil als stenen staat het volk gebrandmerkt door een goed gerichte knal. de heersers die komen gaan en spreken lokken met hun woord een menigte. menig te luide traan ontlokt de wind als zakdoek zacht is ook de tijd van tjaar de begrafenis begroet bijkans de lente. uw schrijver vertelt.

jaak: ter ere van het dood gewaaide konijn geen tekenen

de nacht is jong wij eren hem met de mooist
 mogelijke betekenis

wat elk woord ook en ook betekenen mag, geen tekenen.

hij de man met de ogen van mannen neem het korrelige woord en brult.

obus: lieflijk zullen onze daden zijn
 dodelijk de ge die volgen heel
 langdradig maar vastbesloten rampzalig zullen wij de taak volbrengen
 zeg alle heil ho voor het konijn
 heil ho voor het konijn
 heil ho voor het konijn

jaak: een jong meisje zingt mooier dan
 een menigte veel volk verdringt
 zich roekeloos en menig mens is

5

obus: nu geen mens meer.
lieflijk zullen onze daden zijn
dodelijk de ge die volgen heel
volledig zal nog weinig echt

bestaan maar konijn wij beter dan wij sierlijker
dan zonder knieën voort te gaan.

dan zonder knieën voort te gaan.

jaak: ter ere van het dood of levend
gewaaid konijn geen kransen
druiven of terpentijn maar

stilte dan hij zegt
wat elk en elk woord
maar betekenen mag geen tekenen nee

niets tekenen wij worden weggegomd als ochtenden

zij een vrouw met behulp van mooiste ogen vraagt lieflijk het woord aan hij die zonet diplomatisch brulde. zij fluistert.

lala: laat ons lieflijk kalme wezens dragen laat
ons laat ons en de nacht

moge ook wij de zon verwachten
waar ze nooit eerder kwam

laat ons zacht de dader daden laat ons liever niets dan dan.
heil ho voor het dode konijn
heil ho voor het dode konijn

jaak: de enkelingen beluisterend
verdubbelen niet de nacht blijft
jong de vrouw wordt ouder vele
stemmen worden niet gehoord
de menigte de menigte de menigte

6

verdrinkt zichzelf in kroegen de
oorlog
is nabij oh konijn zeg dat het niet waar kan zijn zijn zijn.
dit is niet de droom maar het begraven
van een oud rijk rijk dit is voor dwazen
een herinnering

maar oh verborgen oh diep in
gebergtes verscholen dreigt de dag
de dag de dag ach de dag daagt.

de man met oren als die van jonge mannen begeleidt de massa
die niet weet dat ze een massa heeft.

het gewicht bevalt niet mij maar

obus: lieflijk ons voorbereiden op de
strijd omdat het zo geschreven
staat in het boek wij allen
wezend
lezend
blozend zijn is niet nu de zaak
strijdwagens laad je vrachten
soldaten verdrink je veilige
gedachten morgen is er geen
wachten meer ach dan

verteller: op een bank op het stromende dorpsplein zit ik
niet het boek lezend
niet het woord aanvaardend wel het woord aanvarend.
ik ben slechts een beeld voor een boom die niet wenst mee te gaan,
ik kan niet strijden omdat ik dat nog zinlozer vind ik kan verbeelden omdat ik dat...
ach dat...

zij staat op de trappen van het oude bibliotheekgebouw en fluistert, stiller dan het luide fluisteren van daarnet, enkele jonge mannen in het oor.

lala: kom dan toch nee luister niet
die man daar is geheel niet klaar

7

met wetend man te wezen
ik ken nog enkele meisjes daar
die ook wel willen wandelen
daar is de nacht in trage dingen
de stad liep leeg de mensen zongen

we gingen heen met voeten van
morgen kapot gelopen
we floten nog de liedjes die
ze ons wijsjes hadden gemaakt

we wisten niet een richting
kenden niet het woord ga mee
ik ken nog zij

die wandelen willen.

obus: lieflijk als de nacht nog
gaan wij niet
zomaar de vijanden niet
verlaten wij zullen oh konijn uw naam verspreiden.

*lala en jaak wandelen langs dezelfde kant weg en wisselen nog enkele blikken met hun favoriete bevolking,
obus strompelt gelukkig, eenzaam en onverhoeds de andere kant op, grinnikend.
de verteller, rustig, blijft staan. het licht dooft.*

B OP DE MANIER

verteller + luisteraar

broer jaak

broer obus

zus lala

het licht gaat aan, de verteller knikt het publiek toe, herinnert zich plotseling iets en verlaat voor een ogenblik de scène om terug te keren met aan beide handen poppenkastpoppetjes, zonder hoofd. het kleed dus aan handjes dragend en met vingers vormend twee aangezichten. we bevinden ons in het paleis, zichtbaar gemaakt door spiegels.

verteller: een interne bespreking onder de kinderen van koning konijn wordt beluisterd door uw kroniekschrijver die niets van wanten weet daar hij in de tropen werd geconcipieerd. wel ken ik het woord, zij spreken nu een andere taal zij kennen nu nuances kennen nu hun ware aard. op de manier van een goed gericht onderhoud wordt hier dan zonder hout de eerste brug gelegd die hun vader niet bedenken kon, wordt hier de lat naar hoog gelegd zal ik hier maar even zwijgen.

of niet soms?

de verteller schuift weg van het zichtbare deel van de zichtbare werkelijkheid, laat de drie koningskinderen alleen voor een ietwat onderhoudend gesprek, dat ze voeren met glans en verve. zichtbaar geamuseerd omtrent hun eigen woordenschat, zichtbaar verlaten in het geheel van wenselijke bevolking.

jaak: op de man hier geen opmerkingen
de broer van mijn zus kent niet
de grenzen de man in hem is
slechts het doel van slechts

hormonen.

obus: op de jongen daar geen ogen op
de zus daar slechts de vrienden
die ook haar lichaam uithollen
al had vader t zoo niet echt gewild

oh konijn waar ging jij heen het

land draagt nog de tunnels vele
steden nog het veen.

lala: ach waarom kunnen niet wijzelf
wij zelf het land verdelen

obus: ach waarom mag ik niet de buizerd kelen
jaak: opdat wij allen slechts maar schijn
slechts maar ten tonele zijn
opdat konijn niet had gekund
meer dan tekst te lezen
omdat konijn niet had gekund
meer dan mond te wezen

obus: van het lichaam dat niet t zijne was

lala: maar de mond die wel het fijne las

jaak: maar kom wij hoeven het land
als voederend te verdelen
wij mogen dan de dader klissen
mogen dan het volk of wat dan
ook

als heel zacht dodend langzaam
sussen

obus: geef mij het rijk al moet ik arm
worstelen
van hier tot aan de zee in traveneus
ik zal dan ook
de moordenaar
zijn andere kaak de tong ontnemen
ik zal dan ook acteren slechts

jaak: maar broer oh man oh weet je niet
dat onze zuster
daar het oude recht op heeft weet je niet
dat mensen haar

de blijde liefde dragen.

lala: weet je niet dat jij de wouden links van ons en verder
tot boomhut toe bewonen mag
mag ik ook
wat vader wilde wilde

jaak: maar broer oh weet je niet
dat het volk zegt dat het
niet weet, dat het zichzelf niet
langer besturen wil kan.
weet je niet dat
de zon rust in oude dagen
oude hoofden weet je niet
dat wij het monetaire lichaam de baas kunnen
de baas kunnen liquideren uitzonderlijk
vloeibaar maken
maar zachtjes dan en ongeremd en onbevlekt en zonder ziektes.

lala: wil jij zeggen wat ik denk
obus: wat jij denkt kan ik niet raden
jaak: wat zij denkt is dat wij het lichaam zullen wezen
dat wij hard de eenheid betwisten kunnen
obus: wat zij denkt kan ik niet raden maar

is dan ook het lichaam
strijd dan ook de vrouw
een soldaat kwijt

jaak: dat misschien dan in jouw deel van het rijk

lala: is dan ook de eenheid zoek
als wij haar vinden en bedelven
is dan ook de zee die ik ontvang
heel groot genoeg
om land nog te bezeilen zijn dan
gratis de ondergrondstoffen

jaak: wat met de computers van het oude lichaam
gebeuren gaat dat
weet niet ik maar mijn
spion

aldus wordt de spion ten tonele geroepen die aan komt slenteren. zijn woorden als eieren neerlegt in de groep van breekbaarheid.

obus: laat ons terug blij en buiten treden

lala: laat ons het uitstel van de staat afkondigen

obus: een wekenlang huisarrest en een
grondige doorlichting van de sterke en
zwakkere schakels op het gesloten domein

lala: laat ons zacht en tijdelijk liefde wissen
laat ons zacht de dader klissen.

jaak: oh konijn het mocht niet zijn
maar laat ons nu
met rust en recht en rede soeverein zijn

laat ons alsmaar grootser worden tot ook dood ons
dan kleineert.

lala: samen.

aldus wordt er samen een klein buiginkje gemaakt en verlaten ze goedschiks de scène. dertig seconden muziek volgen, licht elektronisch en vreugdeopwekkend.

D OPGEMERKT

verteller + luisteraar
 broer jaak
 broer obus
 zus lala
 spion

we bevinden in ons in de keuken van het paleis, zichtbaar gemaakt door spiegels en borden met bestek, ook enkele kommetjes kunnen helpen. enkel de verteller en zus la la zijn aanwezig en bezitten een tafel. als romantisch tegenover elkaar gezeten. de verteller neemt het woord en richt zich in dit eerste spreekgedeelte vooral tot la la.

verteller: een stille dag, dagen na dagen later,
 begeleidt door herinneringen aan het konijn dat zijn kinderen met vreugde en vrouwen verwerkte
 gaat door het land. de kinderen van opnieuw een dode koning weten niet hoe het land te verdelen dus werken halfjes samen

maar dit doet er niet toe. de parlementen zwijgen bij gebrek aan inhoud. zij verdelen slechts de aandacht.

geen nieuwe held betreedt de voorgrond
 geen nieuwe held beslecht het goede met
 vooruitzichten de hoofdstad huilt niet meer

onder de regen van dagenlange rouwberichten

zij spreekt met de stem van samenzweerders en staat eenzaam aan de top

la la knikt na het aanhoren van deze woorden en plaatst zich recht alsof ze zo van die hele grote vleugels draagt.

lala: ik treed op met harde hand
 ken de voorgrond
 ken de helden

hoef hun tandpastawitte tanden niet om het vlees te verorberen dat men ook met macht benoemen laat. ik ken een oud verhaaltje.

verteller: ze was jong als vers ontstegen grassprietjes en de lucht wandelde door heur haar als was ze recent uit nachten over gekomen die nog roken naar een zon.
 een leeuw uit het bos kwam eens uit een riviertje drinken en ze onttrok hem de aandacht van het stromen.

13

lala: ik zei dag leeuw van grootstad ferno
verteller: niemand antwoordde en toen viel de leeuw aan
lala: ik dacht hij had mij mis begrepen
verteller: spoedig had hij haar gegrepen
 liep hij door de plotse wouden
 waren daar de woorden van
een god die reeds heel lang
 mens geworden was. wij noemden
hem de heerser.

lala: ik zei dag en heers er is niemand anders die het ooit hogere woord ontvoeren kan

 mij te redden
 met de stilte van
 een huwelijksaanzoek
verteller: de heerser wist dat hij indien hij redden zou
 alsnog verloren was

 met ridderlijke stappen
 verliet hij hen

 de hitsige prinses de leeuw en het verscheuren van.

 een boerenjongen kwam
 doodde met een hamer
 de ingeweken leeuw en
 bezwoer zichzelf de
 kracht van rapen.

lala: nooit nog zou ik trouwen komma heersen zou ik zelf

*la la daalt af van haar tafel na (hieronder:) 'dacht ze'. ze knikt niet, bouwt muren om haar heen van een soortement vrouwelijke afstandelijkheid.
obus komt heel zachtjes de plaats innemen die la la zo een even geleden bezat. hij, jazeker, draagt een groot volkoren brood met zich mee.*

verteller: dacht ze

 de vrouw van de koning ging
 de tante kwam
 koning konijn behuppelen de
 dagen in het land waren als

gelukkig de andere landen

niet opmerkend.

ik ging de wereld rond en merkte in ferno de brandhaarden op van latere opstanden. op handen ging ik met gezellen en de nacht van kroeg tot kroeg en leerde wensen kennen, van tafel naar tafel slopen we met de overduidelijkheid van naar normaliteit snakkende hongerigen die het woord ontvoeren zouden, eens van de taal gezuiverd die slechts wenselijk was.

we oh verheerlijkten letters als zandkorrels.

op een middag hoorde ik dat lala werd uitgehuwelijkt aan een vreemde prins die nooit komen zou, hun kinderen zouden later de koningen worden.

terug in het heden
stapt obus naar voren.

obus verlaat aldus het stoeltje waar hij op gekropen was en stapt naar voren, met krakende stem sprekend.

obus: ik ken de landen ken de wereld weet de lucht.

als een strijder zal ik ze verkennen
nu zij de dood
oh groots konijn
niet vierden.

lala zal wel koningin wezen
haar troon zal ze niet langer
dan billen bloot en balzakzacht
bezitten.

ik ben een verlengstuk van zij die zich volks gedragen
en laten dragen willen..
nu ja, willen.

ik roep een spion.

de spion komt aangesnel

spion: ik antwoord.

obus: je weet wat je te doen staat?

spion: jazeke, ik luisterde mee en trok conclusies als de juiste weg in ik ben bijna weg.

heil ho voor het dode konijn
heil ho voor het dode konijn

mag ik nog een vraag u toewerpen?

obus: toegestaan

spion: welk deel van het rijk ontvangt u ook weer?

obus: ik ontvang het vlakke linke rijk dat we bewonen zullen
als op expansie beluste cultuurvolkeren

de verscheidenheid als een kruitvat gebruikend.
ik ontvang het rijk als vertegenwoordiger, hedendaagse
onzin.

spion: dankjewel voor de informatie.

obus: graag gedaan. de nacht is daar
om de uittocht voor te bereiden
uit dit land waar ik ooit kindsoldaat

was. de tijden veranderen als computerchips.

obus groet de verteller en diens bijhorende luisteraar en verlaat de koninklijke keuken. jaak komt binnen, eens hij aangekondigd wordt. seconden later.

verteller: obus verdwijnt met de meesterlijke troepen naar het linkse rijk, vergat daarnet een s. ik vul de tijd
die nodig is achtergronden in te kleuren met een nieuwigheid, dit alles om het kader te duiden
waarin dit smeken
afspeelt een film. het rest me niet u nader toe te treden als zwijgzaam monument. obus ging en zou
ook de macht
als rozendoornen nemen.
zijn broer jaak komt als een zachte vrouwenversierder de theatermatige eetkamer binnen van het kasteel dat de centrale stad van het meer centrale
rijk als omgekeerd omringt.

jaak: moet je horen lala...

*aldus in dit verdere vervolg van 1.D. zijn we getuige van een off-screen-la la.
jaak richt zich hemelwaarts bij het aanspreken.*

lala: neen dat hoeft niet
maar zo erg is het nu

16

ook weer niet

meestal. de schaduwzijde van de tong is de kant die we gebruiken om te denken, zei vader altijd als ie gedronken had.

jaak: ik breng nieuws.

lala: hebben wij daar geen mensen voor?

jaak: obus verlaat bij zonsopgang dit droevige land waar ministers liederen zingen, hij gaat met een leger
de ruimte vullen
links van ons.

la la: hoe lang zal dat duren?

jaak: zo'n drie minuten denk ik.

laat me anders raad vragen aan mijn hoofd van de inlichtingen.

de spion komt aangeslenterd met een roos in zijner handen.

spion: hier is koenraad met uw antwoord oh edele heerser.

eens obus de reproductie op een zodanig peil bracht
dat slachtingen menselijk te heten zijn
zal hij de bil onttronen en de plaatselijke kroon
ontbloten

zal hij met fluweel
de oorlog voeren

er is reeds sprake dat hij haar
en het land tot bloedens toe genomen
heeft als liefkozend
maar dat natuurlijk zijn slechts geruchten

ook weet men ons te melden dat de nacht de tekenen der welvoeglijkheid als de schemering de geuren de vrouwen de meisjes draagt.

la la: dat is interessant. wanneer vertrek jij?

jaak: het gaat goed. het gaat verkeerd. het gaat goed.

la la: heb je reeds...

jaak: het rechtse rijk draagt slechts gebergte bossen en miserabele
ook mensen verder. zus het bevalt me uitstekend.

en uiteraard kan ik er misschien de grondstoffen vinden
voor gebiedsuitbreiding in het plaatselijke
bestuursorgaan, bestanden als symbolen sprokkelend.

la la: ik lach, het gaat goed. laat ons klinken op de welvaart maar geen richtingen en afgaan als de dagwolken.
jaak: met graagte, oh met graagte edele heerseres.

jaak en de spion verlaten hand in hand het scènematige deel van het verhaal.

D OP GESLOTEN WIJZE MEEGEDEELD

verteller + luisteraar
broer obus

wat volgt: een klein gesprek tussen de verteller en obus, als het ware na een verovering van een obus, in het bloed en in het zweet, horende bij zijn naam en functie.

verteller: duizenden jaren oude
regendruppels op de schuine ruit en
na de foto het schilderij van verlangen de

stroom in keilend schreeuwend neen dit is geen
wederopstanding van verloren lustwezens als
maskers der degelijkheid dragend dit is het

spel van land en landen en een grot de graafgrage niet
nader te bespreken gevolgen nog als een eeuwige lente
in mei dragend de eieren van de zonsondergangen graag de verovering.

men zegt

opnieuw fluisterend met de kracht van oude turnpantoffels
dit land is verdeeld deze grenzen zijn waardeloos haar hand is een
wapen men weet het niet

met de vergetelheid van basilicum rokende jongeren neemt obus het woord

hij spreekt de wolken aan de
toehoorders open.

obus: het dorre land links van waar ik
kwam nu herbergt mij als een
op jonge vrouwen beluste tiran zonder een andere
werkelijke macht dan geld een lid en een lieflijk als

de burgerlijke schemering gelaat

men beweert dat alles hier opperbest en altijd
wederkerend is de zon de nacht de dageraad maar met
mun drang weten ze het niet

ik verslond veertien rondborstige dames van adel en
likte hun wonden met de tong van stiltes lang de
vochtdragende verlangende verleidende strelingen
ik deed me ook te goed aan twee hunner dochters en ging op jacht met een paard maar vond een boerenmeid of tien

de oorlogvoerende krachten in mij worden nog
een even opgeslorpt door over kuisheid pratende en andere
lippen
de landen rondom weten nog niet echt dat ik hier ben, natuurlijke diplomatie.

de plannen ach de plannen lach de plannen zijn voor morgen
verteller, oh verteller, wat ik nu ga doen is
zoo veel beter.

de verteller verlaat dit kleine luchtige gesprek en wat ie zegt wordt ietwat uitgebeeld met middelen die mogelijk zijn.

verteller: obus verlaat ons kleine luchtige gesprek en wandelt
de trap af alwaar hij een slapende meid benadert
met de snelheid van een zich uitkledende aap en
met een ruk het deken verwerpt voor naaktheid en
wederom een blijde intrede maakt. ze wordt wakker
als hij bij de zevenendertigste zachte stoot haar tepels
kust en met nog handen
nog vele landen
in 't klein in 't fijn in 't echt veroverd en zucht ze
dan nou dat was leuk en
nog een andere keer maar anders dan

dit is geen hoofs stuk over heerlijkheden als een
rechtsgebied

ze duwt de tiran op de grond, fluit op haar tepel, opent
de deur, zingt een liedje en veertien andere meiden van
zijn in een haast bijeen geraapte hofhouding komen de

20

kamer binnen met in hun handen de naaktheid en boeken

uren later wordt de tiran gered door drie jongemannen die
de vrouwen de lust ontnemen, een eerste aanslag is verijdeld
als het graven van een slotgracht.

obus is op zijn hoede als een welgemikt projectiel, hoe dan ook
de grenzen en de ronde vele vormen als de nacht in hem aftastend.

obus: geen gelach meer geen onderhoud,
wat heersen zal is wapenkundige technologie, onvrije economie en driftkickers brullend,
kleine eendjes naar binnen werpend als in de weg gedachten.

ik bewapen me met trouwe bondgenoten die ik beetje bij beetje
elimineer
tot uitputting. ik zaai angst met mediakanalen gravend in het landschap van bevolking.

hieronder dubbele punt, een off-screen-verteller, huizend in het gemak van een donkere microfoon en borrelhapjes.

verteller: obus graaft zich uiterst gevoelig in. la la hoort niets dan
stiltes van een vereenzaamd rijk,

weet dat alles goed gaat
obus bevrucht het land met bloedbandgenoten, weet ze.

zij, ondertussen, houdt in het gehele rijk de touwtjes als scharen in de handen van de handen van de lichamen van geen goed georganiseerde menszee,
bedijkt door het grenzeloze verlangen met verkorten in te tomen.

golven zijn voor later.

E OP DE VALREEP VOORTGETROKKEN

verteller + luisteraar
 broer jaak
 zus lala
 spion

*in het koninklijke paleis, spiegelend. de spion treedt naar voren, vervolgens de verteller.
 la la zit reeds aan haar troonachtig gestoelte.*

spion: in dit deel zal ik de moordenaar van
 het koningskonijn bekend maken met
 de zekerheid van avonden.

het rijk is de kloof tussen vooruitgang en oponthoud
 het rijk is het verlangen kortwiekend als kinderkopjes belijdend.

verteller: een spion betreedt de scène met de voeten van een ingehuurde verrader, sluipend op de ritmes van zijn achterliggende tong.

in het kasteel klopt hij aan op een deur die gesloten blijft.
 een raam opent zich en iets later nog een andere deur, la la lacht.

la la: ik open de deur met het vermoeden van duidelijkheid,
 ik sluit ze met de kracht van soevereine vorsten,
 een man bevelend armkracht te hanteren tot vervelens toe.

jaak, waar ben je?

spion: ik heb gehoord dat hij in de keuken vertoeft
 ik heb vernomen dat hij aan de wortelen zit.

jaak komt aangelopen met in zijn zog een valies en een valies.

jaak: hier ben ik liefste zus, ik maak me klaar op reis te gaan als regendruppels.

la la: waar ga je heen?

jaak: weet je dat dan niet meer?

la la: neen mun beste broeder.

jaak: ik ga terug naar mun kleine landje rechts van dit centrale kasteel als je de kaart met brillen bekijkt die wij betekenden met onze voorouders voortplantend.

la la: en wanneer kom je nog eens terug mun beste broeder?

spion: hij heeft daar een vergadering, naar het schijnt.

jaak: inderdaad, we zullen enkele grensgevallen beslechten met goede afspraken maken tijdelijke vrienden.

22

la la: en wie heeft jou daar de toestemming voor gegeven?

jaak: ikzelf.

la la: ach zo.

nou, ga maar het is goed, zorg dat je te weten komt
hoe lang het duren kan voor gebiedsuitbreiding en leer
de zwakheden en sterktes kennen op een vrolijke manier.

vermeng je niet onder de bevolking, daarvoor rest ons
het linkerrijk goed

jaak: het is goed

zorg dat je tot een weten komt wie vader het huppelen ontnam.

spion: ik weet het.

la la: ach, jaak, ga maar... ik los het wel op.

jaak: ik ben al weg.

*een kleine monoloog van de überteller volgt, hij treedt steeds meer voorwaarts om praktisch op de schoot van de kijklustigen zijn woorden neer te werpen,
verlangend.
la la en de spion blijven rustig zitten, lezen in een boek.*

verteller: machthebber jaak verlaat de koninklijke zaal voor koninklijke wegen, handelaars begroeten hem met de meest zachtvaardige blik, van vertrouwen in het
gedrag van consumenten wellicht getuigend.
er is een kleine noot muziek te horen, niemand die ze kraakt.

het opperpaleis slaapt zacht onder de nacht en onder geen opstand van te laat gekomen verzetsleden. de verleden tijd van verzet is verzot, de toekomstige
bezit. goed behuisd en bestolen aan verlangens lijkt er geen druppeltje aan de hemel.

hoewel... sommigen van regen houden. overal.

ik wil hier geen monoloog afsteken betreffende de socio-culturele gelaagdheden van het volkje der konijnkundigen, ook zal ik geen historische bestseller
prediken betreffende de opkomst en val van het grootste rijk dat wij allen ooit kennen zullen.
toch is het nodig te vermelden dat

de wind er waait de wind er wisselt.
handen hakken beslissingen door.
stromen stranden in zeeën van tijd en dijken bevlouen de landbouwers.

23

technologie ook goed kan wezen.
evenals al de rest.
ach

het volk gaf zichzelf uit handen. andere volkeren hadden slechts een vinger, nu rest hen de brokken.

het is niet aan mij om jullie dat voor te houden als nog maar weer eens een andere spiegel. jullie zien er fantastisch, werkelijk uitmuntend moordend uit.
houden zo, die kracht.

bij tijd en wijlen zachte jaak groet nog enkele mensen en verdwijnt des nachts misschien in een hotel waar hij een afspraakje had.

er valt een kleine stilte
de spion raapt woorden op

later.

spion: ik ben een boodschapper mevrouw de oppervorstin la la langst de eerste, via via wegen wegen vernam ik de onrust van een jongeman in wouden
verblijvend, niet hij, mevrouw de vorstin, ik kniel neder in duidelijkheid, is de uitvoerder van een schrikwekkend plan.

la la: kom, ga mee, beste antwoordvoerder,
draag me jezelf mee met mij naar mijn
persoonlijke vertrekken.

spion: jazeke mevrouw, ik zal je alles overduidelijken.

la la: minder, zou ik kunnen zeggen, verwacht ik niet. de bloem
die ik bedraag
ruikt nog naar de regen van voorbije dromen verwelkend. ik
beken, de angst die ik zaai is de vrucht me voedt. hoera!

spion: hoera hoera hoera!

licht uit, af.

F OP GEDREVEN PADEN GAANDE

verteller + luisteraar

broer jaak

broer obus

spion

op de achtergrond van de verteller slenteren jaak en de spion doorheen een ietwat woestijnachtige regio.

verteller : in dit stuk van het stuk dat men benoemt tot geheel zal zich enige verduidelijking afspelen als oude videobanden verscheurd door wellust en vergetelheid,

drank en oude makkers niet meegerekend.

het is de woestijn die de spion en jaak, op zending gedreven door zichzelf
en geen echte goedkeuring,
begaan

vissen zijn er niet noch tekenen aan wanden.
wel zal later water weder verkoeling wezen
wel zal later water droogte verkondigen.

het zit zo: jaak en de spion wandelen.
ze gaan
de grote berg beklimmen en aan de overzijde niemand ontmoeten
het hotel vergeten
en een leger samen roepen,

dan
gaan ze via via om omwegen te bevestigen langsheen
oude paden van geschavingen geleden
oude paden van vertwijfeling
obus opzoeken.

wat gebeuren zal weet voorlopig niemensd. de mand uitgebreid met eieren.

ze spreken tijdens een wandelen, lopen dus noodgedwongen in ellipsmatige bewegingen. nu en dan komt de ensceneur van dienst een nieuw decorstuk op het podium plaatsen om het gevoel van 'afstand te overbruggen' werkelijk te maken.

spion: ik heb een vermoeden.
 jaak: zeg het me, o ontrouwe spion, communicatieverantwoordelijke der geslepenheid en schijnbare diplomatie.
 toon me wie de ware letter is.
 spion: de ware letter is opgegaan in de verzengende hitte.
 maar geen nood, als informatiedeskundige kan ik mededelen dat
 de bevolking zich trouw aan jou als nacht aan dag verbinden zal,
 sterren zullen te verwijderen wezen met overbelichting,

 misschien.
 al weet geen mens waar het eindigen zal.
 jaak: maar goed ook, ha...
 het was me wat beste raadgever deze nacht in het hotel,
 ik vernam de stroming
 van onduidelijkheid ik bezong
 de pracht van dijen verbindend met een laatste spatje hoop.

en ze wandelen weg uit de woestijn en het licht verandert van geel naar groen, obus neemt de plaats in. de verteller neemt het woord, vooraan.
 verteller: en zo gaat het verder tot men de vallei aan de overzijde van de berg bereikt, de woestijn voor een slechts tijdelijk verleden tijd achterlatend, het zand nog
 in de ogen dragend, in de handen nog de zon.

onderwijl bereidt obus zich voor, na het land drastisch en uitermate efficiënt en bla bla bla pragmatisch gereinigd te hebben, voor een inventaris van
 helpende handen, blaffendzachte monden mee brullend en lullend naar een toekomst.

geen driften zijn gestild. in een weiland zit hij bezinkend.

obus: het zit zo:
 met velen verrassen ze de getroffen gebieden
 van koopliedenliefdes en monnikenwerkloosheid

 het is in het tijdperk van geheel verloren waar dit alles zich afspeelt.

 het gaat er goed en wel en niet te zeggen
 erbarmelijk en het voedsel draagt ook
 namen van lichaamsdelen.

 ik, in de rol van vertegenwoordiger, verbreidde mijn

macht en penetreerde een adel, last heb ik nog met
de meest succesvolle koopliedenlendenen.

verteller: obus doelt op het naakte feit dat niet iedereen luisteren hoeft.
jaak weet raad, maar is nog niet in staat.

dit alles is een spel van trage revoluties. de kleine wens wil haar eigen meester zijn.

obus: het zit zo:
met velen verlost en ze de getroffen gebieden van hij
die zich arm streed
en t rijk verbreedde. ze huizen er in winkelstraten magazijnen havens strobreed.

obus gaat af

verteller: hetgeen gebeurde betrof een samenspel van factoren en factorijen

in een uithoek van een belangrijke provincie
verzon men nieuwe verhalen nieuwe
beelden minder oude wenselijkheden

eens de broeders samen lezen, ruikt de zin naar zinloos geweld gekruid met woorden zachtheid
valavond een stilte. men zingt er hevig eeuwenoude liederen. men houdt er stand onder gezond verstand.

ongezond zijn zij die nog voelen.

en ook de verteller verlaat het geheeltje.

G OP GEDANE ZAKEN NEMEN GEEN KEER PUNT TOCHT

verteller + luisteraar

broer jaak

broer obus

spion

molenaar

passant

in een kroeg bevinden we ons ditmaal, zichtbaar gemaakt door dranken. ook de verteller bezit een tafeltje en spreekt tegen zichzelf, eventjes.

verteller: het deel waarin de kiemen van een misoogst zonnen in de
onschuld van slachtoffers hunner finale ogenblikken. het is stil in de kroeg
van dranken strandend wulps sprankelend
vroom en blauw
waar zij elkaar ontmoeten

obus jaak en een spion wat heet woordontvoerder dragen
elkaar de glimlach toe,

poeder in een doosje
voedsel in een blik
en dranken drinken zijn getuige.

een man op de achtergrond, t blijkt later maar een molenaar,
slurpt weemoedig nu en dan de woorden weg.

buiten raast een wind met tekenen van herinnering. het land waarin draagt dromen
verder bruggen over steekt de stroom in druk van wagens straten.

obus: zo beste broer broer, weet u soms...

spion: ja heer dat weet hij

jaak: ik heb zo'n vermoeden kennis te bergen dat het mijn kijken onrustig maakt.

obus: zou het wenselijk wezen mochten wij daar en daar een troep
verzamelen en de plat walsen als geen muziekstuk bloedend?

spion: dat zouë onwens'lijk wezen
 obus: inderdaad, die kans bestaat, edoch er is vaart bij de verovering van
 opstandige delen, ook u weet dat dit volkje van worstenbakkers niet gauw
 tevreden is

zo valt het niet te betwijfelen dat onvrede verwerkelijkt zal worden in een regen
 aan geschriften
 jaak: bloedend.

spion: ach misschien valt het allemaal wel mee
 bovendien
 te sprokkelen de onrust is onze taak tot
 la la nog meer legers zendt

ons genadig.

obus: laat ons hunner wouden stelen.
 jaak: goed, voorlopig stuur ik enkele mensschappen met bijlen
 en dorst als kamelen.

obus: wat drinken kamelen?
 spion: wie gaat er morgenochtend mee een jachtpartij belijden?
 molenaar: wie zal er morgen de wind verzorgen?

verteller: wat zich verder afspeelt moet uw kroniekschrijver u helaaslijk ontzeggen wegens een zeggingskracht die grenst aan weggingskracht bedragend.

*de verteller verlaat de kroeg, de kroeg wordt met licht donker gemaakt.
 helemaal vooraan neemt de verteller het woord en belicht zichzelf met een klein lampje.*

wel hield de spion de kreten naar onafhankelijkheid, geuit door obus in een moment van zelfbelustzijn, in bedwang toen ik de deur opende en de
 nacht betrok met een oeverloos gelaat, grenzend aan de weilanden waarop grassen bloeien. buiten ruikt het naar hyacint en de limonadefabriek.
 het begergte om ons heen bedraagt een zekere warmte, maar

onwetend

balanceer ik langsheen
 strominkje

een huiswaarts. dagen zullen komen waarop dit beekje een zee verdragen zal,
 des nachts dan sterren transporterend.

het wordt stil en de dagen glijden voorbij als regendruppels langsheen een nek de rug op, drogend van verlangen daar. hier en daar moordden troepen van obus dorpelingen uit onder het mom van voedselvoorraden en baarmoederstilte.

vorst jaak geeft de indruk een welbespraakt en soms geslaagd wezen te zijn, onderhuids echter dingt hij net als die andere broer, naar de opper opper opper oppermacht, tenminste zijn eigen rijk te beheersen met al zijn handen golvend graaiend doorheen de bevolking.

ik denk aan bewolking.

ik denk aan de rol van de woordvoerder. de spion. de luchter. de deurklink. het verzuchten.

een molenaar betreedt de planken die u ziet met als hamers
lichamen later.

zwijgen blijft ie tot een gong zijn komst
ietwat laat
verraadt.

de molenaar staat reeds naast de verteller. de gong. en het spreken van de, door een verteller belichtte, molenaar.

molenaar: excuseert u me,

wiekt de wind tot bloedens toe de wensen van tland
zij weren zich met blazen

niet bazen muizen zich in gaten
doorheen deuren
tot de molens maaien ook de
bloemen in het gaan van levensoverdrachtelijke lenigheid,

als speren ontwikkelen zich de granen nog de heuvels beklinken ondergang.

*de molenaar wiekt de scène af. we gaan over naar de middagzon en een kleine bomenreeks, en een nog kleinere hut.
een ietwat flashforward volgt aldus bliksemsnel de molenaar op, doorbreekt het kader van gelijktijdigheid.
het licht achteraan floept aan, de kroeg is verdwenen. middagzonucht en bomen. groen.
een kleine rit op bezemstelen volgt.*

verteller:

in een woud van weken elkaar niet gezien zitten jaak en obus op een paard de middagzon
ontwijkend
tussen bomen als gevolgen juichend. gebergte als mooie regennachten omringt hen

mateloos. dit gaat even snel.

mat is de lucht
de wolken de zon
zij stofzuigt. obus bepraat het veertiende deel van het plan
het volledige rijk te grijpen,

samen voorlopig met een broeder. hoera.
ik ben erbij als paardenverzorger in de hut
waarin zij halt hielden,
alsook hun verteller wezend. ach

later...

ze stoppen, stappen af van hun borstels en nemen plaats in een hut, de verteller tussen beide broers wortelend.

obus: we behoeven een goed verhaal.
jaak: we behoeven uitstekende verhalen.

roep een mannetje.

obus: neen, de tijd draagt nog niet
de vruchten vraagt nog niet de
uitzondering. voorlopig zoek ik andere vrucht
en vraag ik elke nacht
te laat te komen.

dit lossen we zelf op. morgen.

verteller: de nacht verstrijkt. de plooiën plat. bomen rondom
bedragen niets van dit alles in hun wortelen verder, stil is de niet-dag ook in het ruisen met herinneringen.
hoe het was zal dra geeneen nog weten.

ik neem een te grote rol op mij. een toevallige passant komt langs
en neemt het even over.

aldus passeert een toevallige passant met in zijn hand een wereldbol met zo'n lichtje in. verlengdraadproblematiek.

passant: beste heer koningen, mag ik u vragen wat de plannen zijn vandaag,
de zon is geel als eierdooiers op het gelaat van momentloze jongedames
en de bladeren ruiken naar zinloze vergelijkingen op een dag van tomeloze

heerschappij. staat u mij toe voorstellen te doen.
jullie knikken. er wordt niet geregeerd. er wordt over talen en metalen als keitjes gestruikeld, ha.

het bestaat in ons de voormiddag te bestrijken met een zoektocht naar de mogelijkheden voor een nieuw bestel.

het bestaat in ons te verheerlijken het oude.
of tussenoplossingen in het verzinnen van droogte en het drinken van koffie.

obus: misschien is het zaaks u alseerst voor te stellen, heer onbekend stuk woordknikkeraar,
schenk ons niet uw wensen in het bepalen onzer lijnen.
jaak, werp me de zwaarden.

jaak werpt de zwaarden.

jaak: obus, ik wierp de zwaarden.
passant: ik ben geen toevallige voorbijganger, eerder een vertegenwoordiger van een afdeling der wenselijkheid.
jaak: verzuurde kooplui, ik had het kunnen weten.

het is allemaal een spelen van de onvrije markten verruimd door
communicatienetwerken waarop wij
te weinig vat hebben. spion, schrijf neder dat wij een netwerk behoeven,

daadkrachtig het oude vervangend met beheer
van een moordzuchtige rechtspraak en een verbloemende
media van liefdadigheid.

spion: en wat met dit stuk tong van anderen?
obus: eum...

jaak: neen ie heeft geen vrouw.
passant: misschien heb ik hulp troepen.
verteller: misschien heeft hij hulp troepen.

een verwijderen.

*licht uit een toevallig passerende schreeuw volgen.
gevolgd door ietwat droevig muziekje met een nog droevigere stem. deel twee gaat immers bij kans beginnen.*

2 IN HET GAAN VAN DE GOLVEN GRAAG DE HANDEN

0. in een analyserend spreken richt men zich tot medespelers.
1. een overheersende kleur is voormiddaggeel.
2. allen bewegen zich geschoeid verder.
3. personages:
 - a. verteller + luisteraar
 - b. spion
 - c. jaak
 - d. obus
 - e. zus la la
 - f. ko konijn
 - g. molenaar
 - h. molenaar zijn bendelid
 - i. een postbode
 - j. ko konijn's hofhoudinkje van twee tijdelijke personen
 - k. eventjes drie gevangen vrouwen om vrijgelaten te worden
 - l. een inwoner
 - m. een manmenigte
 - n. een vrouwmenigte

A IN HET WOUD VAN WACHTEN MAAR

verteller + luisteraar
 spion
 molenaar + zun bendelid
 ko konijn + hofhoudingvantweepersootjes
 postbode

hoe dan ook een soortgelijke scène als voorheen, iets vrolijker en dieper, iets kleurrijker en goedlachser. we zien ook andere bergen op de schermen op de achtergrond. de verteller en ko konijn staan op het podiumpje. de verteller richt zich, zoals afgesproken, tot zijn medespeler(s).

verteller: het deel waarin de kiemen van een misoogst zonnen in de onmetelijkheid van een bestaan
 te verzetten tegen eum
 wat dan ook.
 in een zonsondergangoranje woud aan de geheel niet onbekende overzijde
 van het gebergte waar het slot van deel één zich afspeelde,

 heerst de onrust van een bastaard.
 ko konijn, kind van een dood soeverein, verblijft er met
 zijn hofhouding jongedames meisjes en de molenaar in een
 nogal groot uitgevallen hut omringd door dik gebladerte

 komend voor een intrede.

ko konijn: een goedenavond allen. ik ben hier
 om misschien macht te grijpen
 misschien ook neem ik meer. welkom in
 deze hut waar ik en ik met een plaatselijke bende
 verbintenissen aanga. ook bepraten we, logischerwijs,
 het globale gebeuren en bezingen we de wellust

 die ook wel eens verstandhouding genaamd wordt. een goed
 beeld zult u echter nooit ontvangen, daarvoor zijn onze maskers te
 machtig onze blikken te schuchter.
 molenaar, zeg ons wie je werkelijk bent.

de molenaar komt erbij staan en doet zijn zegje.

34

molenaar: ik ben werkelijk een molenaar.

ko konijn: spion, zeg me wie je bent.

de spion komt erbij staan en doet zijn zegje. jawel.

spion: werkelijk ben ik een woordvoerder.

ko konijn: jongedame, zeg me wie u bent.

de molenaar zijn bendelid vervolledigt plechtig de anderen.

bendelid wezenlijk ben ik een bloem voor je onrustig aangezicht.

ko konijn: werkelijk ben ik een kind van een vorst die het goede voor had voor allen die enkelingen wezen.

in het echt ben ik een zoveelste exponent van de genen die ook koning konijn rond strooiden.

in het verhaal ben ik een zoon van de vrouw die een groot bedrijf leidde waarin vader investeerde.

zo gaat het vaak.

molenaar, hoe moeten we dit spel spelen?

molenaar: oh edel ko konijn, u moet het spel spelen met ogen die eerst nog een beetje afwachtend kijken.

ko konijn: jazekeer.

molenaar: zeven dagen later zult u dan een bericht ontvangen van uw zus. zij zal dan een naam als bliksemschichten noemen en de menigte zal hoogstwaarschijnlijk bezwijken.

bendelid: vervolgens organiseert u verkiezingen, je weet wel.

ko konijn: en vervolgens verkies ik het dagelijkse brood, de wekelijkse spelen én de onderhoudende gesprekken op talloze communicatiekanalen golvend.

molenaar: inderdaad oh edelste heer.

spion: wel dan, dat is geregeld. de molenaar en zijn bendelid verlaten het podium van dit weemoedig blijspel. jij en ik hebben nog wat te regelen.

ko konijn: ach, woordvoerder, hoeft dat nu,

ik heb nog werk te doen in enkele dorpen,
behoef nog hier en daar naar biomarkten,
slenter mezelf dan weer naar heren, meisjes,
jonkvrouwen,
slurp van de soep van mun huisvrouwen en

ook lees ik nog in een boek van hoe heet ie ook weer

dat boek over wenselijk gedrag...

spion: het doet er niet toe.

ko konijn: wat?

spion: de auteur.

ko konijn: ok dan.

35

spion: ik zal de onderhandelingen leiden.
ko konijn: ok dan, ik geef u deze jonge dame mee als mijn kroniekschrijfster.
spion: dank je.
hofhoudster: we gaan, woordvoerder.
spion: we gaan.
ko konijn: het gaat jullie goed.

de spion en de hofhoudster verlaten het zichtbare deel en ko konijn doet wat de verteller hem opdraagt.

verteller: terwijl we nog net de spion er met de hofhoudster vandoor zien gaan,
zijn we er allen getuige van hoe ko konijn tot wolken spreekt.

wat hij zegt verstaan noch begrijpen we niet.

hij knielde vervolgens neder in zachtmoedigheid en danst nu als de kleine wijzer op het grondoppervlak,
vrij van obstakels,
hij rukt zichzelf het bovenstuk uit en wrijft beider tepels tot ook zij de wolken aanmoedigen.
hij fluit een lied maar het lukt niet goed.

vervolgens knielt hij voor die enkele regendruppels die komen zullen...

nu, en draait hij zich om, glimlacht lieflijk en schreeuwt

ko konijn: liefdadigheid.

een postbode verschijnt

postbode: excuseert u me, ik heb hier een brief voor la la konijn de zoveelste, bent u dat niet?

ko konijn: neen, excuseert u me, al heb ik er wel wat van weg. de tepels bijvoorbeeld.

maar geeft u die brief maar, ik zal hem zo dadelijk in haar handen neder leggen. ziet u... ik ben haar broer.

postbode: nu ja...

ok

goed dan

ik overhandig de brief.

nog een prettige dag verder.

lichtjes uit. uit. uit.

B IN HET WOUD VAN VECHTEN DAN

obus
spion
de molenaar zun bendelid
postbode

in het huis van de spion gekenmerkt door verrekijkers en wat boekjes. een gezellig gesprekje volgt. aanwijzingen overvloedig zichtbaar in de tekst. tijdens een verwachten prutst men zo nu en dan met aanwezige gebruiksvoorwerpen als daar zijn een defecte waterkoker een periscoop een lepeltje een wafelijzer...

spion: zonder de verteller ditmaal. welkom obus in mijn huis in het woud waar de grote weg als wortels door stroomt.

obus: gegroet. is ons mannetje hier al geweest?

spion: neen, nog niet, maar u schakelt net op tijd in, naar ik aanneem zal hij, niet geheel ontoevallig allemaal, zo dadelijk arriveren.

obus: ik werp me alvast neder in de zetel.

d.m.z.b.: ik klop op de deur.

obus: binnen!

spion: welkom.

wat nu?

d.m.z.b.: ik weet het niet.

obus: geduld...

d.m.z.b.: is ons mannetje hier al geweest?

obus: neen, nog niet, maar u schakelt net op tijd in, naar ik aanneem zal hij, niet geheel ontoevallig allemaal, zo dadelijk aankomen.

d.m.z.b.: ik werp me alvast neder in de zetel.

postbode: ik klop op de deur.

spion: binnen!

obus: welkom.

wat nu?

kom, we gaan wandelen.

ze gaan aldus allen wandelen. het licht mag aanblijven. de voorwerpen en zaakjes verdwijnen, zichtbaar. aldus...

C IN EEN RUIMTE TUSSEN BEIDE VOORNOMDE BOSJES

verteller + luisteraar
 broer jaak
 zus lala
 spion
 gevangen vrouwen

aldus wordt er tijdens de verteller zijn onderstaande woorden van decor gewisseld, zoals dat heet. met spiegels wordt zus la la haar paleis geënceneerd. bij benoeming treden personages de zus bij, die als het water als decorstuk op haar troontje geplaatst wordt. de spion helpt bij het klaar zetten en neemt vervolgens ook zijn plaats in. de verteller spreekt zacht, treedt naar voren met een gebroken glimlach.

verteller: met voeten als kaarsvetzachte vingertoppen treed ik naar voren.

het gaat niet goed beste toehoorders. de leegte na koning konijn wordt opgevuld met elkaar naar het leven starende inhouden.
 in houden van elkaar leggen wij nu onze laatste van bloed sprankelende hoop.

ikzelf echter hoop de wederwoorden niet meer op tot heuvel van gezichtsbelemmering.
 ik wacht tot het spel gespeeld is om de rust te ervaren die ik nog kennen mocht.

straatlantaarnoranje is de nacht. herfst is ongeveer het seizoen dat omringt als fluisterende handen een afscheid nemend.

een ietwat gesloten la la ontvangt broer jaak.
 haar ogen zijn losgeslagen knikkers, zijn handen huiverend.

spion: mag ik u voorstellen o edele vrouwe la la, uw broer jaak.

jaak: dag zusje.

la la: dag jongeman, welk nieuws komt u brengen?

jaak: nieuws?

la la: wel ja, u ging toch de lokale usurpatoren snoeren...

jaak: oh dat.

weet je de beuken van het woud zij bedragen
 niet het mos van wachenlang de keerzijde van
 stralings en glimlach. ook is het niet in het meervoud

van herhalen dat ik hen een spiegel voorhield die geen
kaars het branden beletten kon.
de ogen van de muren van hun huizen als beklede dozen rondgestrooid droegen het licht van een afhankelijkheid.
en verder?

la la:

jaak: ik kom u mede delen dat obus glorieus vermist is.

la la: wellicht verdwenen in een veel te grote grot van vrouwen.

jaak: misschien, al vermoed ik meer dat dit het werk is van grenzeloze handelaars.

la la: goed, ik zal beiden aan de tand voelen.

verteller: u ziet beste toehoorders, la la reageert niet fel en vertoont weinig tekenen van helderheid. het meest schrikbarend nog is het timbre van haar stem als zij het volgende woord uitspreekt:

la la: liefdadigheid.

spion: wat zegt u mevrouw de vorstin?

la la: l...d..d... g..d.

jaak: laat de dames gaande?

spion: dat zal het zijn.

verteller: de spion geeft zodadelijk een teken en de gevangenen vrouwen van misbruikte heren zullen vervolgens vrijgelaten worden als ontvleugelde duifjes.

spion: inderdaad. nu.

verteller: de gevangenen vrouwen groeten en knielen en danken la la dus nog eens voor haar grootmoedigheid. ze bevroeden niets van meesteressenbreinen.

jaak: dankjewel lieve dames. dankjewel lieve gevangenen.

mogen jullie niet vergeten
dat het allemaal rond en om

la la: dit slot draaien zal. ik wijs naar een prent van ons kasteel.
gelijkheid verwekt geen strijd.

kere u karren en neem het heft in handen. binnen drie volle dagen zullen wij u activeren.

verteller: Der Stier stösst nicht, weil er eben Horner hat, sondern weil er stossen will, hat er Hörner.
de vrouwen knikken en verlaten goedlachs het gebeuren.
na hen treedt plots de avond in werking en vallen de drie aanwezige personages in een korte

maar daadkrachtige
slaap, stilletjes aan het beeld uit rollend. we zien een net niet volle maan verschijnen door het raam en horen een streepje muziek.

bij zonsopgang zal de spion in de hoofdstad verschijnen.

dit gezegd zijnde voel ik het bloed in mijn oren en kan ik nog knielen voor de onrust voortspruitend uit een grootsheid ons allen omvattend.
we schuren met onze buik en onderbuik aan tegen de tijdelijkheid maar
verzinnen onze handen omheen een vat vergankelijkheid, tot steen verworden grip

de verteller begint, ook hier boven al, rond te wandelen, verdwijnt bij zijn laatste woorden uit het beeld en maakt zijn zin af in een microfoon buiten het gezichtsveld.

tot steen verworpen blik.
een reeks van tijden polijst graveert erodeert verzandt,

maar we laten de armen niet slap als economieën hangen en bewegen onze hoofden niet in de richting van de mier die we vertrappelen.
neen. we plegen woord na woord bestendinging.

we wegen woord na woord verankering, verandering, verankering, verandering. we wegen licht.

het licht dooft na een snelle volle kracht-ervaring.

D IN EEN GOED BEWAARDE SCHUIKELDER SCHILDEREND ECHTER

verteller + luisteraar
 zus lala
 jaak
 molenaar
 obus
 inwoner

opnieuw het hoofdstedelijk paleis en de spiegels. zus la la op haar troontje. jaak er naast, er achter. bijna toch!

o.s. verteller: een goede avond allemaal samen, dit stukje zal een kern bevatten zoals jullie zelden een kern hebben bevat.
 obus klopt aan bij zijn lieve zus. jaak staat op de achtergrond, lach van dienst te spelen.

obus: maar eerst nog wandel ik rond het slot en verberg ik hier en daar briefjes die niemand nog vinden zal. voer voor geschiedkundigen en vorsers allerhande. de daad die volgen zal komma zal er een zijn van

o.s. verteller: vastberadenheid, wentelend.
 inderdaad.
 la la: binnen...

obus: buiten staan de mensen zus. zij hebben met zich mee de moordenaar. een eens gedane belofte
 keert zich weer. waar is de spion?

la la: die is er niet.
 obus: wie is dat dan?
 la la: dat is de verteller.
 obus: ok.

goed.

la la: moet ik openen de poorten of openen het vuur?
 open de grenzen.

obus en de verteller komen binnen.

41

jaak: en breng de moordenaar binnen.
obus: wat zegt hij?
la la: en breng de moordenaar binnen.

leeft hij nog?

obus: ziet hij er goed uit?
ik ben reeds vertrokken.

verteller: zeventien seconden later treedt een opgerakelde obus sierlijk binnen met in zijn linkerhand een geranium, aan zijn rechterhand de als moordenaar verkleedde molenaar.

molenaar: ik wist van niets.
la la: je moet zeggen: ik weet van niets.
molenaar: neen oh edele bla bla vorstin, ik wist van niets.

la la: ach zo.

molenaar: dan bracht iemand je kennis toe, niet?
la la: vervolgens handelde je niet langer onwetend,
obus: ook al,
la la: om het precies te zeggen zoals het is,
molenaar: had de hoofdhandeling reeds plaatsgevonden.
la la: zo is het.
obus: boeiend.
la la: moet ik hier nog blijven?
molenaar: neen.

jaak: wachter, neem hem mee. ik knipoog quasi onopgemerkt.
la la: je hebt geen wachter, zus.
jaak: jij staat hier toch...

verteller: jaak verdwijnt met de lustige broer en begreep de goed verhulde knipoog.
obus verdwijnt minuten later onder een grond die ook nog briefjes herbergt.

molenaar: twee kogels in twee handen, twee in twee ogen. van andere lichaamsdelen is ons niets bekend.
verteller: is dat waar?
la la: la la knikt.
la la: ga nu maar, ..., beiden. ik wil alleen zijn.

*de molenaar en de verteller verdwijnen.
la la spreekt tot zichzelf.*

oh dit alles, woorden voor
een kleinheid uitdrukken hoop naar
morgen morgen morgen. het zal niet gedaan zijn.

alles wordt erger, grootser, gewelddadiger, betekenisvoller.

in onduidelijkheid worden zelfs de heersers
der accumulatieve machinerie gedwongen

in onrust gaan zij keer na keer tekeer met tekens,
breken zij hun mee reizende borden
hun mee reizende broekzak
tas
rok
schoen van leer die nog onwetend is.

ook wij gedragen ons als de anderen.

ik ga af. dra zal de verteller komen en het slechte nieuws in stemmen gieten die nog
meer duiding brengen bij dit alles overheersend gevoel van leegte, leegte wegens te veel, te veel, te veel, te veel, te veel, te veel, te veel, te veel, te
veel, te veel, te veel, te veel. misschien zijn ook wij slachtoffers van weer andere slachtoffers.

*ze verlaat haar troon en gaat bijna af, wacht op het randje op commando's.
de verteller is terug gekomen. ietwat vrolijk, met de geranium in zijn hand.*

verteller: ach, wat doet het er toe?

la la: veel.

verteller: veel is goed. ga nu maar.

la la gaat dus.

de nacht treedt bijna in werking. la la heerst vaster dan ooit en raakte een van haar broeders kwijt. de andere beseft het niet,
denkt een spel te spelen.
gevaren komen echter zowel van

buitenaf
als van
buitenhuis.

ook schijnt het dat het kouder worden zal.

wat, natuurlijk, vooral slecht nieuws is voor de inwoners van dit land die zelden aan het woord gelaten worden.

weet je wat, een uitzondering.
een inwoner, als het je belieft.

er wordt een inwoner opgetrommeld. mocht t kunnen dan mag die altijd uit t publiek gekozen worden, wetend, natuurlijk.

inwoner: dankjewel. wel, mijn visie op dit hele gebeuren is de volgende: ik vind, eum, ik zocht dus, ik vind dus dat dit alles een spel is, uitermate interessant om afleiding te bieden in tijden dat het goed gaat. uitermate gevaarlijk op andere tijdstippen.

grote punten bedwelmen ons.

verteller: maar ach, meerderheid. minderheid. uitersten. brood. beleg. wapenfeiten. liefde.
dus u stoort er zich niet aan?

inwoner: waaraan?

verteller: aan dit, als regendruppels, uitbuitingsproces. wind. erosie.

inwoner: neen, ik lees het wel in de kranten.

verteller: misschien.

inwoner: dus u stoort er zich niet aan?

verteller: waaraan?

inwoner: aan het, wat jij zou noemen, feit dat ik er me niet aan stoort.

verteller: neen. dat laat me koud.

inwoner: ok.

verteller: toch bedankt voor je inspraak.

inwoner: het is niets, graag gedaan. daar dienen we toch voor?

verteller: ook dat wordt beweerd.

de inwoner verlaat het beeld dat u zich vormt van dit gebeuren.
de nacht valt en ko konijn is op komst, hoort u het ook?

*een klein stukje muziek alvast met een stem van 'ik ben op komst, ik ben op komst...'
de verteller verdwijnt nadat hij de luisteraars en kijkers wees op dit geluidje.*

E IN EEN KEERPUNT NAAR DE STILTE TOE

verteller + luisteraar
 zus lala
 ko konijn
 molenaar zun bendelid
 spion

het lalalijkpaleis, spiegels alom. de verteller staat in de weg van een reeds aanwezige vorstin.

verteller: de ochtend de ochtenden zij sporen
aan tot wachtenden tot wachtenden.

traag als een trein hult zich om mij de stad bij een kijken. ik droom
nog met de regelmaat van ogen te sluiten, vast.

aan een voordeur van het centrale paleis in het meest centrale bestuurlijke deeltje van dit meer en meer
gecentraliseerde rijk zit ik, geen krant lezend. die is er niet.
ook al werd er deze ochtend door bewoners druk gelezen in wat in hun brievenbussen neer regende,
pamflettaire hoop op beterschap. geen spraakverwarring, als het je belieft.

in het paleis zit la la, naast de troon. op de troon ligt een televisietoestel.

la la: ach...

woordvoerder?
is het waar wat mijn kokkin me bij het dwalend ochtendgloren meldde?

spion: ik weet van niets.
de berg om ons heen ontlokt me stilstand.

la la: wat is er gebeurd?
een onverlaat stak zeer vervroegd
door dageraad een briefje binnen

de spion komt nog eens aangesneld.

in de zinnen mijner burgers monden,
mondde uit in overvloed van
onderkruiperij.
spion: hoogmoed en verraad zijn dezelfde mondhoeken van een glimlach.

quasi triomfantelijk komt ko konijn plots binnen

la la: wat doe jij hier?
ko konijn: ik kom de tv herstellen.
spion: wie ben jij?
ko konijn: jij bent mijn woordvoerder.

la la: halfzus la la, heb je mijn briefje gehad?
la la: neen...

ko konijn: tot welk adres heeft u, oh laaghartige bastaardkleine, zich gericht?
adres dubbele punt de menigte rondom jou.

ko konijn snelt weg, andere aanwezigen kijken verbaasd.

spion: zie je wel, mevrouw de oppervorstin, ik heb altijd gezegd dat zulks een menspersoon
niet te vertrouwen was.
la la: oh ja?
spion: misschien.
la la: ach, verdwijnt uit mijn efemere ogen en kom te weten wat ko in het raketschild voert!
spion: zeer zeker mevrouw de zoveelste, ik ga al. als lichtflitsen ga ik.

de spion verdwijnt, neemt een spiegeltje mee.

la la: iedereen weg.
vader dood. broertje dood.
broertje vals. halfbroertje vals.
waar zijn al mijn koeien heen?

*la la begint een kleine droeve dans, de verteller treedt naar voren,
gaat geknield het eerste licht beproeven en voert het woord met waarachtigheid in al zijn ogen.
dit kleine alles heeft plaats op kleine-alles-muziek.*

verteller: u ziet, dames, dames en heren, op de achtergrond van dit verhalen ontwikkelde zich een familiaal
grijpen naar de macht.
vooreerst dient echter verduidelijkt te worden dat al dit bloedbandgrijpen niet succesvol zijn zal,
niet in het minst wegens een geblokkeerde startpositie, niet in het minst wegens de veranderlijkheid
en de schijn van het kapitaal, groot of klein.

twee, verduidelijkt dient te worden dat er altijd andere breekijzers wezen, gesmeed omwille van een eigen positie tussen individu en samenleving bewerkstelligend zacht.

kort gezegd, koning konijn misleidde een reeds verbrokkeld rijk de hoogte in.

dood zijn allen die het weten konden.

de molenaar zun bendelid passeert en interfereert.

m.z.b. levend zijn allen die het weten konden.

wat doe jij hier?

verteller: ik vertel een verhaal aan deze wensen. de vorstin ietwat danst op de achtergrond.

m.z.b. feest,

je vertelt toch ook iets over mij, niet?

verteller: wat zou ik over jou moeten vertellen?

m.z.b. dat je me lief had, dat je me bespeelde zoals eens koning konijn de zijnen bespeelde, t witte staartje wapperend, richting gevend.

dat je me verwaarloosde met slechts een voetnootverwijzing in je vorig autobiografisch schrijven,

dat ook ik een machtselement ben.

verteller: keuze zat aldus...

m.z.b. inderdaad.

maar ga nu maar. ik los het hier wel op.

de verteller gaat, sleurt de dansende zus la la mee, die een beetje weigerachtig is, bij aanvang van het sleuren.

een jonge man die de rol van menigte speelt

komt

sluipt

struikelt

herstelt zich en wacht

op een jonge vrouw die de rol van menigte draagt.

zij komt trager.

eens oog in oog, beslissen ze hand in hand en

'wij willen'-schreeuwende

het paleis te besmeuren met een leuze,

en meer nog, naar keuze. maar...

dat ziet u zo meteen.

het wordt donker en alles wordt opgeruimd. een trompet schalt.

F IN HET SLOT GEBEURT NIET VEEL MEER

verteller + luisteraar
 zus lala
 spion
 molenaar zun bendelid
 manmenigte + vrouwmenigte

*aan een deurtje, de zijkant van het paleis
 jaak overhandigt sleutels aan het volk.*

jaak: hier zijn de sleutels die u nog behoeven zult, wijl u dwaalt in dit nederig slot.
 manmenigte: dank u zeer, broer van.
 jaak: maar, hadden jullie niet eens de macht gegrepen?
 vrouwmenigte: maar, hadden jullie niet eens de macht gegrepen?

manmenigte: we gaan. sla hem neer.
 ik sla nu.

woest en stil is het ruisen van tot bladeren toe een bomen langs mijn woorden bloemend barstend,
 is de lucht een vol van verlangen eindigheid te grijpen met ogen van zee en wat manen doen.

vrouwmenigte: is het klapperen van vleugels weder opstanding in het licht
 van een nacht die tracht te komen
 en gaan ook wij van huis tot huis in muren wonen.
 we gaan.

*doorheen gangen lopende bereiken ze de kamer waar het zogezegd zogeheten allemaal gebeuren gaat, met een gevoel van opperste consternatie.
 bijvoorbeeld kunnen ze een kort ogenblik, rennende, het zichtbare deel van de scène verlaten, terwijl ostentatief nieuwe decorstukken worden aangevoerd, tot een kleine
 wijziging leidende, namelijk: tromgeroffel, de kamer waar la la slaapt.*

manmenigte: ik ga nu.
 vrouwmenigte: het is langs daar. klop jij op de deur?
 manmenigte: ik klop nu op de deur, tweemaal.

vrouwmenigte: het blijft stil, hier staan we dan gekleed onder het begrip bevolking.

manmenigte: dansend in ons begrip.
 ik dans in mijn onbegrip.
 vrouwenigte: open de deur.
 manmenigte: ik ben reeds binnen.

oh...

zie.

de vorstin ze slaapt nadat ze t rijk te rug centraliseerde.

oh...
 ze heeft niet veel kleren aan.
 vrouwenigte: dood haar zachtjes.
 manmenigte: mag ik haar niet eerst een heel klein beetje wakker maken?
 vrouwenigte: opdat? welke onbekwame woorden wens je haar nog in te fluisteren?
 dat het goed was?
 manmenigte: dat het gedaan is.

dat het mooi is, zoals zij hier ligt, te sterven voor ons latere verhalen.

je kent toch het belang van destructieve erotiek?
 vrouwenigte: neen.

ach. wil je naar haar kijken?

*de verteller treedt naar voren.
 baant zich als het ware een weg tussen de menigte.
 op de achtergrond wordt zus lala de das omgedaan en gewurgd, alsook van messteken voorzien.
 de verteller geeft als het ware het ritme aan, evenals de volgorde.*

verteller: de menigte verstomt. het laken wordt weggerukt.

sacraal is dit kleine alles wegens een avontuur, een doorbreken van het ach dagelijks patroon dat wij dieren leiden.
 van het patroon dat ons leidt.

ziet u. de mannelijke menigte, zij vernietigt de vorstin met
 welgevormde messen, geboetseerd uit de schoot van deze

onherstelbaar vervormde aarde. zij ervaart de moederlijkheid,
de verleiding, de zorg, de verleiding, en zij moorden omwille van
nostalgie, ter wille van een opstandigheid. speels.
de vrouwelijke menigte zij moordt om zelfbehoud, om continuïteit,
ter wille van een weeral nieuwe stroom, een vaak gewijzigde bedding.

na de moord verlaat de menigte het paleis. even blijft het stil als in ochtendschemering,
vervolgens kruipt de spion op handen en voeten binnen.

de spion kruipt tot bij de dode la la.

spion: ik, de woordvoerder, kom te laat.

en zo werd het dag met mij en mag het vervolg geen daglicht zien.
zonnen van onbeholpen verlangen zijn mijn laatste zinnen. strompelend.
straks, oh... dat is mis, zei 't varken, en het liep een jodentempel binnen.

met mij vervalt dus de kans dat ik wanhopig eindigen zal.

tot wie richt ik me eigenlijk?

de spion draait zich om en richt zich tot de achterzijde van het gedoe, de muur of zo iets.

genoeg me gericht te hebben tot de menigte.
trek ik me terug in het rijk van de
heer en opdat wij allen
drinken hoeven moge hij

een fontein zijn.
ik ga af.

de spion gaat af, maar wordt in zijn laatste meters nog geraakt door een net aanstormende verteller.

verteller: ik dood je.

ik doodde je.

spion: je doodde me bijna.

verteller: ik zal je doden.

spion: ik was slechts je woordvoerder.

verteller: ik dood je nogmaals.

spion: liefdradigheid. ik sterf.

succesvol ditmaal valt de spion neder in ver hoekje, het woord dat nog valt is:

verteller: hij is weg. ter ere van de uniformiteit in het waarheden juich ik,
met het bloed nog aan mijn woorden verlaat ik dit slot van
onzekerheden sprokkelend. dorpelingen zijn welvarender, beheren
het komen en gaan van toekomstige heren.

aan hun zijde zal ik de ondergangen grommend zacht en presenteren,
aan hun zijde zal ik wacht.

de verteller wacht tot de spion gestorven is, neemt dan het glorieuze woord:

*de molenaar zun bendelid komt langs gelopen, met achter hen de manmenigte en de vrouwenigte, buigende bewegingen makend, in hun handen elk hun braadpan
schoon wrijvend met een geel sponsje, jazeker.
de molenaar stapt voorbij de verteller, draait zich sierlijk om en spreekt hem aan.*

m.z.b.: en... is het bijna gedaan?
verteller: jazeker.
m.z.b.: wat moet nog gebeuren?
verteller: wel ik moordde net de woordvoerder uit.
m.z.b.: dus dat wil zeggen...
verteller: jazeker.
m.z.b.: oh, mogen alle mogelijke goden met ons zijn.
verteller: dat zijn ze.

m.z.b.: ga nu maar.
verteller: enkel als jij ons volgen zult.
ik twijfel even.

allen houden sierlijk halt. plotsklaps...

m.z.b.: er is een vlam. zij, deur, danst omheen de verbrokkelde
tijd de rozen
de drinkbekers
verloochenend,

met de vergetelheid van kijk eens aan
kleed ik me uit
tot nacht van waar de wakkeren dromen zich een stad bijeen,
rondom,

ontrafelt, sprak ze, fluisterde ze, ontgoochelde ze me de werkelijkheid
en het was ook

mooi.

verteller:

en wat dat ook betekenen mag.

goed. ik ga mee.

m.z.b.:

en het was ook mooi.

verteller:

en wat dat ook betekenen mag.

ze is dood man. ze is dood.

we gaan.

ze gaan.

G IN HET ZUCHTEN VAN DE WIND HET VERLANGEN VAN DE TOEHOORDERS

verteller + luisteraar
 ko konijn
 molenaar
 molenaar zun bendelid

- molenaar: *in het koninklijk paleis met spiegels, waarop nu inktachtige substanties druppen. de verteller komt aan bij de molenaar, reeds aanwezig en hangend boven een tafeltje.*
 dag verteller.
- verteller: gegroet bent u, na het lange wandelen.
 gegroet.
 daar dit het voorlaatste deel is waarin gestreefd wordt naar opvolging voor verleiderschap over het als naakten braakliggende land, het eens verdeelde rijk, de federatie van wellustig pragmatisme, is het gesprek dat volgen gaat cruciaal voor de ontvangst van dit verwarring schenken, voor het einde of het geheel, zo u wild, met een d.
- zonet, u zag het, uitvoerig en ietwat gedramatiseerd in beeld gebracht, ontnam ik de woordvoerder het leven omwille van zijn gespletenheid, omwille van zijn onmogelijkheid kant te kiezen.
- vandaag, een zondag, presenteer ik jullie een nieuwe vorst, constitutioneel in het zadel gebracht door nieuwe heersers.
een klein trompetje speelt, daaropvolgend komt ko konijn binnen gehuppeld.
- ko konijn: *ko konijn staat, zoals het hoort, en opdat men beter hoort, geheel vooraan, de anderen het licht ontnemend.*
 dank jullie, dank jullie, ik dank jullie voor het uitermate zwak applaus.
- beloven zal ik niets, regeren zal ik met de behoeften nauwlettend in de gaten te houden van hen die met middelen de cohesie bestendigen van onze grote ontheemde ontvolkte ontaarde gemeenschap.
- molenaar: akkoord, beste onderdanen, er zijn...
 akkoord?
 welk akkoord?
- ko konijn: akkoord, beste onderdanen, er zijn...
- molenaar: akkoord?
 welk akkoord?
- ko konijn: datgene tussen ons oh edele molenaar.

molenaar: ach ko, akkoord. we weten toch hoe de vork werkelijk in de steel steekt,
als een mes in de tanden van hij die ons verhaal vertelt en klimt met touwen van andermens woorden.

ko konijn: ach, dat doet er niet toe. dus...

akkoord, beste en betere onderdanen,
er zijn grote problemen geweest
en er zullen er nog grotere komen. angst helpt.

hoewel al deze gevaren gevolgen zijn van eertijdig handelen,
toch zullen wij dat handelen slechts bevragen op latere dagen,
latere lengten van onze baan omheen een zon.

dan zullen zij zeggen: het had vermeden kunnen worden.

mijn woordvoerder zal de methode uit de doeken doen.

de molenaar zijn bendelid komt ter plaatse en neemt de plaats in vlak vlak vlak naast ko konijn.

m.z.b. gegroet, onderdanen.

de methode zal zijn gebaseerd op eerdere pogingen geen onderscheid te maken tussen oorzaak en gevolg komma zal zijn gebaseerd op
meerderheidsdenken, welvaart en het zinken, het zinken, het zinken.

dubbele punt aldus: een fijne, door de praxis uitgezuiverde, uitgekende bevolkingspolitiek van middelmatigheid, jazekeer heer konijn.
zoals wij het zien - is het niet? - steunt alles op het grootste deel, niet op het meest wijze deel. geheel onterecht dromen sommigen van gehelen.

doorheen een geschiedenis van vallen en opstaan en neer maaien wie andere richtingen benoemt.
te blijven glimlachen, hoe dan ook.
te onderscheiden. te blijven spotten, hoe dan ook.

is het niet oh molenaar?

de molenaar verlaat zijn stoel en tafel en komt naast ko en zijn bendelid te staan.

molenaar: misschien.

soms denk ik dat ik het niet meer weet.

m.z.b. en wat doe je dan?

molenaar: dan handel ik.

verteller komt voor deze drie personen te staan en spreekt hem oog in oog in, in zijn hand een wereldbol met een lichtje in. verlengdraadproblematiek.

verteller: handel ik?

molenaar: ach, wat doet het er toe? de mensen horen te eten?

verteller: ben ik voedsel?

54

m.z.b. ach, wat doet het ertoe, de mensen moeten luisteren;
verteller: ben ik slechts de liefde die men koestert voor een spreuk?
ko konijn: ach, wat doet het er toe?
wat doet het er toe?
wat doet het er toe?

verteller: ko konijn bracht geen redding,
maar drie kisten.

de verteller verlaat dit aards gehemelte als de tong die kan ontkomen bij het
uitspreken van een streling van een weer wat hogere werkelijkheid.

de verteller aldus gaat schuifelend af. plaatst echter zijn wereldbolletje voor ko konijn zijn betere benenwerk.

ko konijn: breng me drie lijken
waarop de drie rijken
gevierd worden zullen.

molenaar zun bendelid haalt de drie urnen. reeds kisten zijn verbrand en mooie vaasjes geworpen.

m.z.b. ze zijn reeds verbrand door een verhalen.
ko konijn: dat maakt het verdragen makkelijker.

*zeventien seconden lang bekijken ze nauwkeurig de vazen, urnen, zo u wild. dan kijken de molenaar en zun bendelid synchroon naar ko konijn die de woorden spreken zal, horende bij
dit geëmmert over urnen.*

enkel bloemen ontbreken nog deze verdeeldheid.

*de molenaar zun bendelid snapt de hint en haalt drie bloemen die hij een voor een in de urnen steken wil...
ko konijn belet hem echter met de woorden:*

dat doen vertellers wel.

m.z.b. nu ja, dan hou ik de bloemen maar.
ko konijn: kunnen jullie mij alleen laten?

ze laten hem alleen.

ko konijn: ik laat jullie alleen.

ko konijn gaat af.

3 IN HET GOLVEN VAN HET KOMEN GRAAG HET GAAN

0. in een analyserend spreken richt men zich tot zijkanten.
1. een overheersende kleur is blauw van namiddag.
2. allen bewegen zich bekoust verder.
3. personages:
 - a. molenaar
 - b. verteller
 - c. vrouwenigte

A OP EEN IN- EN UITTREDE VAN BETEKENIS NA, ONDUIDELIJKHEID

verteller + luisteraar
 molenaar
 vrouwenigte

aldus de molenaar en de verteller afsluitend, beiden met hun blik boven de toeschouwers pratend, een spiegel tussen beiden. spaties dat weet ik niet. de spiegel, jawel, spiegelt het publieksgedoe en –gedeelte.

molenaar: ik, dames en heren, had inderdaad slechts een kleine rol.
 applaus is een gebaar dat ik niet begrijpen kan.
 ook om die twee redenen draag ik de ideale gestalte om dit alles in een langzaam licht te plaatsen
 komma
 verdrukken
 dubbele punt

onduidelijkheid.

dit alles is ons als een verhalend ontgroeide bewerkelijkheid. kijk, ik ben een molenaar.

graan schuurt mijn handen tot zij zonsondergangen.
 graan schuurt mijn handen tot zij zonsondergangen.
 graan schuurt mijn handen tot zij zonsondergangen.
 graan schuurt mijn handen tot zij zonsondergangen.
 graan schuurt mijn handen tot zij zonsondergangen.

verder zijn er vleugels aan mun lichaam die het gaan met taal bemoeilijken en

slaan met golven slaan met golven graag de golven
 zijn ze bol van traag het zout gestaag te volgen langs

de ogen heen de borsten

monden zij uit in
lucht na lucht te lezen dorst, een bron, een regendruppel.
warempel is de geest, verward het zingen van de onderhuid.

verteller: ook de stemmen in ons handelen zij dwingen ons tot luisterbereidheid vermengd met blinde vlekken op de ogen van een langs meerdere kanten gekleurd voor waar nemen.

ook de handen van ons schreeuwen vaak zij fluisteren weer zonsondergang.

tijdelijk.

zal ik in deze stroom een steen zijn
die liggen blijven kan
langer dan druppels
omheen het land van mijn gedachten ook

of zal ik een drager zijn die
struikelt onder het gewicht van
zijn handen en kruipt in
de hoeken van met
pennen te krassen in zee na zee

vergankelijkheid.

verder zijn er vleugels aan mun lichaam die het gaan met taal bemoeilijken en
verder zijn er vleugels aan mun lichaam die het gaan met taal bemoeilijken en
verder zijn er vleugels aan mun lichaam die het gaan met taal bemoeilijken.

daar de rivier het diepst is, maakt ze minst gerucht.

vrouwmenigte: daar de rots het meest gebogen hangt, overwint de nacht de schimmen van omheen
het vuur dansende schaduwen koud.

daar zal ik wonen.

verteller: *even blijft het stil, dan sluit de verteller af, na hem... licht uit en een heel vrolijk liedeken waar men het leven doorheen voelt sippelen.*
ok. en nu heb ik zin in een eenvoudig liefdesverhaaltje.

REGISTERIETS

A		
akkoord.....	52, 53	
applaus.....	52	
arm.....	9	
B		
baarmoederstille.....		
spion.....	29	
bergen.....		
vallei.....	27	
bevolking.....	20, 22, 25	
bil 16		
billen.....	14	
D		
dansende schaduwen.....	57	
driften.....	25	
E		
eenzaam.....	12	
F		
ferno.....	13, 14	
I		
informatiedeskundige.....	25	
J		
jaak...4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 15, 16, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 37		
jongen.....	8	
K		
kasteel.....	15, 21, 38	
keuken.....	21	
L		
land.....	9, 10, 12, 13, 15, 16, 18, 20, 25	
lichaam.....	8, 9, 10	
lichaamsdelen.....	25	
linkerrijk.....	22	
lustwezens.....	18	
M		
man.....	4, 6, 8, 9, 21, 27, 46, 51	
menigte.....	4, 5	
mensenzee.....	20	
molenaar.....	27, 28, 29, 33	
moordenaar.....	9, 21, 40, 41	
O		
obus....4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 24, 25, 26, 27, 33, 36		
oh 6, 7, 8, 9, 10, 11, 14, 16, 17, 19, 34, 37, 41, 42, 45, 48, 49, 50, 52, 53		
P		
paden.....	24	
R		
rijk.....	4, 6, 9, 10, 15, 20, 21, 22, 26	
S		
soldaat.....	10	
spion....10, 12, 14, 15, 16, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 37, 40, 44		
stromen.....		
vissen.....	24	
stuk.....	19, 24	
T		
tijdelijk.....	11, 25, 57	
toestemming.....	22	
V		
vallei.....	25	
verduidelijking.....	24	
vergankelijkheid.....	57	
vergetelheid.....	24	
verkiezingen.....	34	
vertwijfeling.....	24	
vervolgens.....		
verkiezingen.....	34	
vingers.....	8	
volk.....	4, 9, 10, 23, 47	
vrouw.....	5, 10, 13, 31, 34, 46	
vrouwen.....	12, 16, 18, 20, 38	
Z		
zee.....	9, 10, 28, 47, 57	
zonsondergang.....	57	
zonsopgang.....	16, 38	